

lig vanskeligt, for ikke at sige helt umuligt, for en Dyr læge at komme til at foretage en Undersøgelse, som vilde være tilstrækkelig, og hvoraf man kunde udlede noget som helst med Hensyn til Dyrets Sundhed. Man har derfor ment, at det vilde være rettere at lade denne Bestemmelse helt udgaa. Forholdet er noget andet over for Hingste og Tyre. Med Hensyn til dem have de ærede Medlemmer for Riborg Amts 3dje Valgkreds (Sloth) og Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen), ment, at Stykket burde helt udgaa. Det ærede Medlem for Riborg Amts 3dje Valgkreds udtalte i Gaar eksempelvis, at naar nu ved Nytaarstid en Dyr læge udstedte Attest, havde man ingen Garanti for, at Dyret senere var sundt; det kunde godt være, at Attesten i Djeblilket var rigtig, men den kunde ikke gælde paa et senere Tidspunkt, og det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds gif endnu videre i sine Udtalelser mod dette, idet han sagde, at det var en uheldig Bestemmelse, der findes i 2det Stykke i § 11. Jeg maa ogsaa paa dette Omraade minde det ærede Medlem om, at han selv tidligere har været med til at foreslaa denne Bestemmelse bibeholdt og ogsaa stemt for den tidligere. Det var en uheldig Bestemmelse, sagde det ærede Medlem, thi Dyret kunde blive sygt, og saa var det ikke sundt. Det er vistnok en meget logisk Slutning, at naar Dyret er sygt, er det ikke rask, men det ærede Medlem har dog vistnok trods sin Skarpsindighed overset de videre Bestemmelser, der findes i samme Stykke, i det der staar saaledes: „Hingste, Tyre og Orner, der stilles til almindelig Afbentykkelse til Bedækning, skulle hvert Aar paa Ejerenes Bekostning underkastes et Sundhedsundersøgelse af en eksamineret Dyr læge, hvis derom udstedte Attest af Ejeren bliver at forevise for vedkommende Politimester eller Sognekoged, forinden den offentlige Bedækning ved Dyret maa tage sin Begyndelse. Saa længe denne vedvarer, er Ejeren eller den, der paa hans Vegne fører Tilsyn med Dyret, pligtig at tilkalde en Dyr læge, saasnart der hos Dyret maatte vise sig noget mistænkeligt Sygdomstilfælde.“ Jeg tror, at naar man vil tage det med, maa det deraf fremgaa klart og tydeligt, at der kan blive Tilfælde, hvor den enkelte Attest ikke er nok. I indtrædende Sygdomstilfælde maa Ejeren sikre sig yderligere, hvis Dyret skal staa til offentlig Bedækning. Naar Fler-tallet nu har foreslaaet, at man skulde føje de Ord: „for Betaling“ til, er dette Endringsforslag fremkaldt ved den Betragtning, der tidligere er gjort gældende i Udvalget, at man ikke skulde være Formynder

for Foll, som kun holdt disse Dyr til Brug for deres egen Besætning; det vilde da være nødvendigt, at en saadan Mand, for at kunne lade Husmænd, som maatte arbejde hos ham, faa deres Rør bedækkede af hans Dyr, maatte sørge for en saadan Dyr lægeattest. Man har derfor ment, at naar man tilføiede „for Betaling“, kunde han lade disse Husmænd faa deres Rør bedækkede gratis, og var saa fri for Dyr lægeattest, hvis han ikke selv ønskede en saadan. Dette er Meningen med Fler-tallets Endringsforslag i den Henseende. Naar der nu er udtalt fra anden Side — og jeg tror, det var det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen), der i Gaar stillede sig saaledes — nogen Tvivl om, hvorvidt dette vilde have nogen Betydning, idet man kunde omgaa denne Bestemmelse derved, at man f. Eks. kunde sige, at man tog ingen Betaling, men saa lod de vedkommende uddele Driftpenge til Karlene eller Opsynet, saa frygter jeg dog ikke for, at det vil ske i nogen større Udtrækning, thi det vilde være lidet lønnende for vedkommende. Jeg tror derimod, at Tilvebringelsen af en saadan Attest, som ikke vil koste mere, end hvad der vil indkomme ved Bedækning af et enkelt Dyr, ikke vil udsætte den vedkommende for den Fristelse, og nøde ham til at omgaa Loven i dette Stykke. Jeg anbefaler, at man ogsaa paa dette Punkt følger Fler-tallet, og lader Hingste og Tyre staa, og derimod lader Orne udgaa. — Jeg vender mig nu til en anden Bestemmelse, som ogsaa er kritiseret meget stærkt, navnlig af det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds. Det er Slutningen af § 16. Det ærede Medlem oplæste Slutningen af første Stykke af § 16, og kom til den Slutning, at det var berettiget, naar Fler-tallet foreslaar, at Ordene paa lovlig Maade udgaa, at spørge, om det da var Meningen, at det skulde ske paa ulovlig Maade. Det ærede Medlem skulde dog gribe sig i sin egen Barm og sige, hvad der har været hans Mening, naar han tidligere har været med til at foreslaa, at „paa lovlig Maade“ her skulde udgaa. Hvis jeg ikke huller fejl, og det tror jeg ikke, at jeg gør i dette Stykke, har man ikke foreslaaet disse Ord til at udgaa af noget andet Hensyn, end fordi de rent og stærkt være overflødige. Naar der staar i Stykket: „Hvis en Besætning af det offentlige har været affærret, og det endelig viser sig, at den formodede smittomme Sygdom ikke har været til Stede, bliver der at erstatte Ejeren det Tab, han godtgør at have lidt ved de tagne Forholdsregler,“ mener man, dette er